

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Του MAURICE - DIAMANT - BERGER

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ...

‘Η καρδιά του χτύπησε δυνατά και ένα κίμα αίματος του έβαψε το πρόσωπο. Ντράπηκε και μη τολμώντας να σηκώσει τα μάτια στους άλλους συνδαιτυμόνες, κοκκίνησε άκομα περισσότερο. Τού φάνηκε πως όλοι είχαν σιωπήσει και τον κυττούσαν κατάματα. Μ’ ένα βεβιασμένο κίνημα άπλωσε και πήρε στο χέρι του ένα ποτήρι. Μά καθώς πήγαινε να το φέρη στα χείλη του, είδε πως κανένας δεν τον κυττούσε, κανένας δεν τον πρόσεχε. Τό απόθεσε πάλι στο τραπέζι χωρίς να πη ούτε σταγόνα...

Και όμως δεν είχε άπατηθη. Τώρα πιά τὰ θυμότανε όλα, όλα. ‘Η παλιά εκείνη ανάμνηση ξαναγύριζε πάλι καθαρά στο μυαλό του...

Θά είχανε περάσει πέντε χρόνια από τότε. ‘Ετσι σήμερα, στο ίδιο αυτό τραπέζι καθότανε τότε δίπλα της. ‘Ηταν ή δεύτερη φορά που την έβλεπε μπροστά του. Καθώς πήγε να της δώσει την πετσέτα, που της είχε πέσει απ’ το τραπέζι, το χέρι άγγιξε το δικό της. ‘Ενα έλαφρο οίγος διέδραμε όλο του το σώμα. Την κούταξε. Τά μάτια τους είχαν συναντηθί και ή καρδιές τους άρχισαν να χτυπάνε δυνατά...

Τό ίδιο εκείνο βράδυ την είχε ξαναϊδή στη βεράντα. Δεν φαινότανε κανείς γύρω τους. ‘Ενα ληωμό φεγγάρι άρμένιζε στον ουρανό και ένα μεθυστικό άεράκι έπνεε γύρω στην ναρκωμένη φύση. Την πλησίασε :

— Μένετε πολύ καιρό στο Παρίσι ; την ρώτησε. ‘Εκείνη χαμήλωσε λίγο τὸ μάτια :

— Δυό χρόνια περίπου, κύριε Βενέλ.

Είχε άκούσει και άλλοτε τή φωνή της. Μά ποτέ ως τότε δεν τού είχε φανή τόσο γλυκιά, τόσο μεθυστική. ‘Εμεινε μερικές στιγμές άποσβολωμένος και καρφωμένος στη θέσι του. ‘Η έπιθυμία να μάθη τόνονά της είχε άρχισει και πάλι να πιέξη την ψυχή του. Βρήκε μιὰ άσήμαντη πρόφασιν και την ξαναρώτησε :

— Είσαθε άνεψιά τού κ. Μαρσελέν ;

‘Εκείνη όμως δεν πρόστασε να τού άπαντήσει γιατί μιὰ φωνή άκούστηκε να την φωνάζη απ’ τὸ διάδρομο :

— ‘Εδιθ, ‘Εδιθ...

Μισή ώρα κατόπιν χόρσψαν μαζί στο σαλόνι. Την έσφιγγε δυνατά στο στήθος του κι’ εκείνη τον κυττούσε διαρκώς στα μάτια. ‘Όταν άργά μετά τὰ μεσάνυχτα έτοιμάσθηκαν να φύγουν εκείνη προσπάθησε να ξανασυναντηθί μέσα στον κόσμο άκόμα μιὰ φορά τὸ βλέμμα του. ‘Ενοιωθαν τώρα και οι δυό την άνάγκη να ξαναβρεθούνε μόνοι. Τά φώτα τού μεγάρου είχαν έλαττωθί. Καθώς έβγαιναν από την μεγάλη πόρτα, εκεί σε μιὰ γωνιά κοντά στις μαρμάρινες σκάλες, την πλησίασε :

— Δεν θά μπορούέω να σας ξαναϊδω ;

— Αν θέλετε ;

— Αύριο στάς 5 στο τσαϊ τού Καφέ — ‘Αμερικέν !...

Και χωρίστηκαν.

‘Εκείνη είχε άργήσει λιγάκι να πάη στο πρώτο άυτό ραντεβού. ‘Ο Βενέλ την περίμενε με άνυπομονησία. Είχε πάει μισή ώρα πριν, στο μέρος που είχαν όρισει. Μόλις την είδε ν’ άνοιξη την πόρτα έννοιωσε στην καρδιά του ένα δυνατό παλμό. ‘Ενώ είχε σχεδιάσει από πριν τί θά της έλεγε τώρα τὰ έχασε.

— Πόσο είμαι κουρασμένη ! ψιθύρισε εκείνη την στιγμή που σεβρίζαν τὸ τσαϊ τὸ τραπέζι τους. ‘Ο Βενέλ προσπάθησε να πάρη θάρρος.

— Κάθεστε μακριά ; τή ρώτησε.

— Στο Νείγυ.

— Μένετε μόνη ;

— Μὲ τή μητέρα μου.

Καμιά άλλη κουβέντα δεν τού έρχότανε στον κόσμο. ‘Εμειναν άρκετές στιγμές και οι δυό σιωπηλοί. Κάποτε που τὰ βλέμματά των διασταυρώθηκαν, ό Βενέλ είδε ότι ή ‘Εδιθ είχε γίνει κατακόκκινη. Κάτι πήγε να της πη άλλα δεν μπόρεσε. ‘Εφερε μόνο δειλά τὸ χέρι του στο δικό της και τὸ άφησε εκεί μερικές στιγμές...

‘Ω ! πὸς θυμότανε άκόμα όλη εκείνη τή θέρμη που είχε νοιώσει στο διάστημα που κρατούσε τὸ χέρι της. Δεν μπορούσε ποτέ να ξεχάση τὸ άθωο εκείνο βλέμμα και τὸ κοκκίνομα τού άχρὸυ προσώπου της.

Λίγο άκόμα έμειναν εκεί και σηκώθηκαν και οι δυό να φύγουν. Της πρότεινε να την οδηγήση ως τὸ σπίτι της. ‘Εκείνη δέχτηκε.

Χωρίστηκαν μπροστά στην πόρτα και τὸ σκοτάδι τής νύχτας που άπλωνότανε γύρω στον έρημο εκείνο δρομίσκο τού σπιτιού της τούς έκανε να πλησιάσουν περισσότερο ό ένας τὸν άλλον. Τά χείλη τους ένάθησαν και ή καρδιές τους χτύπησαν τὸν πρώτο έρωτικό παλμό. Χωρίστηκαν χωρίς να μιλήσουν. Χωρίς να πουνε ούτε καληνύχτα. ‘Εκείνη ανέβηκε γρήγορα τις σκάλες και έκλεισε πίσω της την πόρτα. ‘Εκείνος έμεινε εκεί άκόμα μερικές στιγμές κάτω απ’ τὸ παράθυρό της... ‘Ω ! πόσο τὰ θυμότανε τώρα όλ’ αυτά... πόσο ήτανε τότε ευτυχισμένος !...

‘Όλος ό καιρός που έξακολούθησε ύστερα από τὸ πρώτο εκείνο ραντεβού ήταν γι’ αὐτούς μιὰ αιώνια άνοιξη. Οι ψυχές τους γελοούσαν από μιὰ άνέκφραστη χαρά, από μιὰ ύπερτάτη ευτυχία...

‘Ο Βενέλ είχε γίνει σάν μικρό παιδί. ‘Επαιξε, χαριεντιζότανε, γελοούσε, πηλούσε και όταν έσφιγγε την ‘Εδιθ στην άγκαλιά του τού φαινότανε πως ξαναγεννιότανε, πως ζούσε μιάν άλλη ζωή, πως έννοιωθε μιάν άλλοζοτη χαρά, μιάν παραδεισια ευτυχία...

Και όμως δεν μπόρεσε να διαρκέση αὐτό ως τὸ τέλος... Είχαν άποφασίσει να παντρευτούνε, να ένωθούνε πιά για πάντα, μά κάποια άλλη δύναμη τούς έκανε να μη μπόρέσουν ποτέ νὸ έκπληρώσουνε τὰ όνειρα τους. ‘Ετσι τὸ θέλησε ή μοίρα τους. Είχε άγαπήσει πολύ ό ένας τὸν άλλον.

Είχε πολλές ήμέρες να την ιδεί. Της έγραψε ένα γράμμα μά εκείνη δεν τού άπήγησε. ‘Ο Βενέλ άποφασισε να πάη σπίτι της.

‘Ηταν ένα άπόγευμα φθινοπωρινό και ό ήλιος έξοριγγε τις τελευταίες άχτίνες του γύρω στην γλυκιά άτμόσφαιρα.

Έχτύπησε την πόρτα και πριν άκόμα τού άνοιξουν την έσπρωξε και πήγε μέσα. Μιὰ γρηούλα φάνηκε στο βάθος τού διαδρόμου.

‘Η Δις ‘Εδιθ Μαρσελέν ;...

— ‘Η κόρη μου ;

‘Ο Βενέλ άνατριχίασε. Είχε διακρίνει στα μάτια της γρηούλας κάποιο κρυφό δάκρυ που κυλούσε εκείνη τή στιγμή στα ζαρωμένα μάγουλά της.

— Περάστε, Κύριε... απ’ εδῶ... θά πάμε στην κάμαρά της...

‘Ενα κακό προαίσθημα τού έσφιγγε την ψυχή του. Μόλις μπήκε στην μικρή κρεββατοκάμαρα που τὸν οδηγήσε ή μητέρα της ‘Εδιθ σταμάτησε και στάθηκε άκίνητος μπροστά στο κρεβάτι της.

‘Η ‘Εδιθ άνοιξε λίγο τὰ μάτια και τὸν κούταξε ; ό Βενέλ δεν μπόρεσε ούτε να την χαιρετήση.

— ‘Ενα μικρό κρυολόγημα εινε που θά περάση, ψιθύρισε ή μητέρα της με μιὰ ξερή και άδύνατη φωνή. ‘Ο γατιρός μάς ελεε όμως πως πρέπει να φύγουμε απ’ τὸ Παρίσι. ‘Η ‘Εδιθ έχει άνάγκη από λίγη έξοχή.

‘Ο Βενέλ αισθάνθηκε τὸ αίμα να παγώνη στις φλέβες του. ‘Όστε ή ‘Εδιθ ήτανε άρρωστη. ‘Ητανε από καιρό... Και γιατί δεν τού είχε πη τίποτα... ‘Ενας κρύος ιδρώτας τού έλουσε τὸ μέτωπο. Πλησίασε λίγο πρὸς τὸ κρεβάτι και της έπιασε τὸ χέρι. ‘Εκείνη φάνηκε να χαμογελάη λίγο και στο κατάχλωμο πρόσωπό της έλαμψε γιά μιὰ στιγμή κάποια άόριστη χαρά...

— Θά έλθετε και σεις μαζί μου στο ταξείδι που θά κάνω ;

‘Ο Βενέλ της έσφιξε λίγο τὸ χέρι της μά δεν μπόρεσε να της άπαντήσει. Χωρίς να θέλη κάποιο δάκρυ κύλησε απ’ τὰ μάτια του. ‘Η ‘Εδιθ τὸν είδε και σάν να μην ήθελε πιά να τὸν πικραίνη με τὰ λόγια της σώπασε και έκλεισε τὰ μάτια...

Πέρασαν άκόμα μερικοί μήνες. ‘Η ‘Εδιθ τού είχε γράψει τρία γράμματα. Τὸ τέταρτο ήταν και τὸ τελευταίο της...

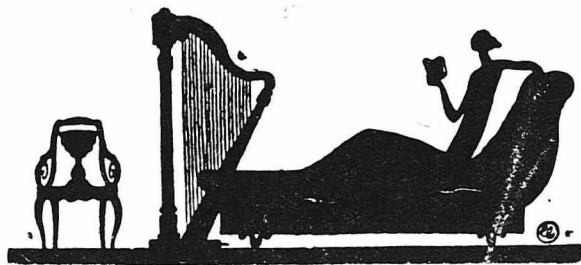
‘Ακόμα θυμότανε τὰ τελευταία της λόγια που ήταν γραμμένα με κάποια ταραχή. <‘Όταν τὸ λάβης αὐτό ίσως να μη ζω πιά στον κόσμο... Και όμως δεν ήθελα να σε γνωρίσω. ‘Όχι. Δεν έπρεπε να σου άνοιξω την καρδιά μου άφου ήξερα πως μιὰ ήμέρα θά πέθαναι...>

‘Όταν ό Βενέλ έπηρε στα χέρια του τὸ τηλεγράφημα τής μητέρας της και έμαθε τὸν θάνατο τής ‘Εδιθ, βγήκε έξω απ’ τὸ σπίτι του σάν τρελλός...

Χωρίς να ξέρη που πηγαίνη γύριζε στους δρόμους τού Παρισιού και κούταξε γύρω του σάν φοβισμένος... Δεν μπορούσε άκόμα να πιστέψη. Τού φαινότανε πως είχε βγη γιά να πάη στο ραντεβού που έδιναν συχνά στο <Καφέ — ‘Αμερικαιν>.

— ‘Εδιθ, ‘Εδιθ, μουρμούριζε διαρκώς μέσα του. Μ’ άλλόμονο !... Τή στιγμή

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΧΙΟΝΙ

Του 'Αλφρέ ντε Βινύ

Πόσο μού άρσούν και γίνκα μεθού το πού μου άλήθεια
τά ξεχασμένα του παλιού καρού τα παραμύθια,
όταν μαυρίζουν τα κλαδιά των δέντρων και το χιόνι
στην παγωμένη άπάνω γη άσπρο σεντόνι άπλώει
και κάποια λένκα ύρνώνεται και γράνεται ν' άγίξη
τόν μολυβένιο ορανό πού άδάκοπα μουνγγρίζει
και στέκει ο κόρακας βουβός στο δέντρο καθισμένος
— άνεμοδείχτης οε ψηλό χαμπαραρό στημένος.

ΡΑΘΥΜΙΑ

Του Pierre Halary

'Ο 'Αλψ όννά στο μαλακό ντιβάνι ξαλωμένος
τις γαλανές κι' άτέλειωτες τουλούπες που άνεβαίνουν
πάντα ψηλά άπ' τό παρλιέ κυματιστά κι' ύφαίνουν
παράξενα φορέματα κοιτάζει ξεχασμένος.

Κουβαριασμένος και γερός πάνω στο προσκεφάλι
γειούεται πώς μέλισσες σμύνοντας βουτζουν
άπ' τό λιμάνι, άπ' τά τζαμά και πέρα άπ' τ' άκροναλί
μέ τά γαλάζια κύματα πού τή Σταμπούλ δροσίζουν.

'Ολόρθο ένα άραπόπολιο μπροστά του άγοκονώντας
οιπίδι άνάλαφρο ενωδιές ολοθθε έχει σκοπιάζει
νά τόν άποκοιμίσουνε σάν τύχη και ξυπνήσει.

Τρέμοντας άξαφνα πηδαίει, γιατί είδε να προβάλλη
τό χυλασό στον ύπνο του και τόν πασοά χαμάλι,
τά μάτια άνοίγει άνήνοχα κι' εύθης τά κλείνει πάλι.

ΟΙ ΧΑΜΕΝΟΙ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΙ

Του Β. Ούγκώ

"Ο ! Πόσοι ναύτες δόστυχοι και πόσοι καπετάνιοι
πού κίνησαν χαρούμενοι για μακρινά ταξείδια
κάτου άπ' αυτόν τόν ούρανό τόν μαύρο έχουν πεθάνει
σάν κάποιες μοίρας άπονης και θλιβερός παιγνίδια
μιά νύχτα άφέγγαρη, τυφήλι στο πέλαο βυθισμένοι
και στη βαθειά τη θάλασσα παντοτεινά κρυμμένοι !..

Κανένας πειά δέν έμαθε την τύχη σας, ούμένα..
Πάνω οε βράχους μυτερούς κι' άδώρητους χτυπόντας
τά μείτωπά σας τά νεκρά, τά κρύα και παγωμένα
μές στα νερά διαβαίνετε τά σκοτεινά κελώντας.

"Ω, πόσοι άσπρόμαλλοι γιοιοί πεθάναν στ' άκρογαλί
μερόνυχτα προσμένοντας καράβι να προβάλλη !..

Τις μάρες νύχτες τάχατες πού βροίκονται οι χαμένοι
θαλασσινοί ; Πόσες παλιές πένθιμες ιστορίες
ξέρετε, ώ κύματα βαθειά, πού με φωνή θλιμένη
τη θάλασσα άνεβαίνοντας γοργά στις τρικυμίες
τις λέτε κι' όταν έρχοστε στην άμμουδιά άφρισμένα,
αυτοί είνε πού φωνάζουνε σ' έμάς άπελεισμένα..

Μετφρ. Γ. Κοτζιούλα

~~~~~
αυτή πού έκείνος πρόφερε άκόμα τόνομά της, έκείνη δέν ύπήρχε
πιά στον κόσμο...

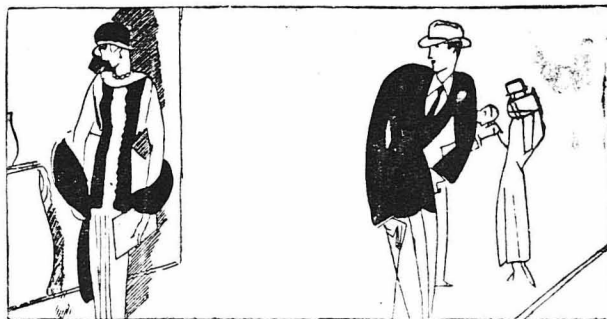
***

'Από τότε είχαν περάσει πέντε χρόνια κι' ο Βενέλ δέν μπορούσε
πιά ν' αγαπήσει άλλη γυναίκα στον κόσμο. 'Οσάκις σκεπτότανε την

"Εδιθ ή καρδιά του
χτυλούσε δυνατά και
ένα βάρος πίεζε την
ψυχή του.

'Ο Βενέλ κάθε φο-
ρά πού θυμότανε την
"Εδιθ έφερονε τά χέρια
του στο πρόσωπο και
σκοπιζε κρυφά ένα
δάκρυ πού κυλούσε άπ'
τά μάτια του...

Maurice D. Berger

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Λέσχη... ποντικοφάγων

Μήν άηδιάζετε! Δέν πρό βίκεται περι άνθρώπων πού τρώνε ποντίκια.
Πρόκειται άπλούστατα περι άγγλων πού ίδρυσαν στο Λονδίνο αυθή
τή λέσχη με σκοπό την έξολόθρευση του άβλητου γένους των πον-
τιζών. Μεταξύ των άλλων μέσων πού έχουν θέσει εις ένέργειαν,
είνε και ή ίδρυσις... σχολής, εις την όποιαν γυμνάζουν σκύλους
πώς να κυνηγούν τά ποντίκια, γιατί μονάχα με τις γάτες δέν γίνε-
ται δουλειά. Γι'ά να συνηθίσουν ένα σκύλο στο κυνήγι αυτό, τόν
βάζουν νησιτιζό μέσα σ' ένα κλουβι πού δέν έχει καμιά έξοδο.
Μές' στο κλουβι ύπάρχει κλεισμένος μέσα σ' ένα κουτί ένας πον-
τικός. 'Ο πεινασμένος σκύλος ψάχνει παντού, βρίσκει τό κουτί, τό
σπάζει και ξεπετιέται από μέσα έντρομος ο ποντικός. Τότε άρχίζει
τό κυνήγι μέσ' στο κλουβι και τέλος κατορθώνει ο σκύλος να λήξει
τόν ποντικό. Εύθης άμέσως προσφέρεται εις τόν νικητήν πλούσιο
γεύμα κ' έτσι στο έξηξ, με την έλπίδα ότι θα τύχη των ίδιων περι-
ποιήσεων, όπου βρη ποντικό τόν καταξερκίζει.

***

Οί «Στρατοί της σωτηρίας»

Σ' όλες τις μεγάλες πόλεις της Ευρώπης και της 'Αμερικης λει-
τουργούν φιλανθρωπικές οργανώσεις, γνωστές με τό όνομα «Στρα-
τός της Σωτηρίας», οι όποιες προσφέρουν άνεκτίμητες υπηρεσίες
στην κοινωνία. Σκοπός των «Στρατών της Σωτηρίας» είνε ν' άνι-
κουφίζουν τους πάσχοντα και κυρίως να δίνουν άσυλο τη νύχτα
στους άστέγους. Έτσι προλαμβάνονται πολλά έγκλήματα νού πολ-
λές αυτοκτονίες. Οιοσδήποτε άνθρωπος, έστο και αν είνε ο μεγα-
λύτερος κακούργος, γίνεται δεκτός στα φιλόξενα άσυλα των «Στρα-
τών της Σωτηρίας», όπου θα βρίσκει πάντοτε ζεστή σούπι, ψωμί
κ' ένα καθρό κρεββάτι με περάση τη νύχτα του. Μπαίνει μέσα
σισιπηλά, τόν παραλαμβάνει ένας υπάλληλος και τόν οδηγεί πρώτα
στο έστιατόριο κ' ύστερα στον κοιτώνα. Δέν τού άπευθύνουν καμ-
ιά άπολότως λέξη, δέν τού ζητούν την ταυτότητα και τό προ-
τόν αφήνουν έλεύθερο να φύγη για να επανέλθη αν έμεινε εύα-
ριστημένος, την άλλη νύχτα. Μ' αυτό τόν τρόπο ένας πού δέν είνε
εύσις εγκληματίας δέν σκέφτεται ποτέ να εγκληματηση από πεινά.
Ευχής έργον θα ήταν αν ίδρυετο και στην 'Ελλάδα ένας «Στρατός
Σωτηρίας».

***

'Ηλεκτρικά και την ήμέρα

Στη Νέα 'Υόρκη ύπάρχουν δρόμοι οι όποιοι με τους πινύγι-
λους ούρανοξύστες τους είνε σκοτεινοί και μελαγχολικοί. 'Ισχύει
λοιπόν έψηφίσθη νόμος διά του όποιου ύποχρεούνται οι άτοικιοι
των δρόμων αυτών να συνεισφέρουν αναλόγως του εισοδήματος
των για να διατηρούνται όλην την ήμέραν αναμμένα τά ήλ κτιρεία.
Το μέτρον αυτό τό προκάλεσαν άφ' ενός μέν λογοι ύγιεινής και άφ'
έτερου λόγοι άσφαλείας. Και οι μόνοι πού δέν έμειναν εύαριστη-
μένοι ήσαν όχι οι πληρώνοντες άλλα οι... λαποδύτες.

***

'Ο άνθρωπος... καμηλοπάρδαλις

Κατά τελευταίας ανακοινώσεις του Δόκτορος Τσάρλεϋ σέ έκαστό
χρόνια ο άνθρωπος θα έχη χάση έντελώς τις δύο άπάνω και τις
τέσσερες κάτω πλευρές του, αλλά εις αντίστάθμισμα θ' ύποκτήση
έννεα καινούργιες. Σιγά-σιγά ή μεταμόρφωσις αυθή θα προχωρή
όστε με την πάροδον τών... αιώνων, ο άνθρωπος θα πωρη σχήμα
της καμηλοπάρδαλις. Και
αυτό γιατί ή σπονδυλική
στήλη θα χάση την άκαμ-
ψία της, τό στήμα θα λε-
πτύνη και ο λιμής θα ήμα-
κρήνη. 'Οτι όμως χάσει τό
άνθρωπινο στήμα σε κομ-
ψότητα θα τό κερδίση σε..
ταχύτητα, λέγει ο δόκτωρ
Τσάρλεϋ, πράγμα πού δέν
μας συγγινεί και τόσο.
Προτιμούμαι να μείνουμε
άνθρωποι και να πηγαί-
νουμε σάν τις χελώνες...